



Arrest

nr. 114 138 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 augustus 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. BARBIEUX *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 23 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 78 905 van 10 april 2012 de afstand van het geding vaststelt.

Op 24 augustus 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 29 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot inoverwegingname

van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde B. M.

geboren te Mes Shkoder , op (in) (...)1989

van nationaliteit: Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.08.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 19.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.01.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 12.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 24.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn paspoort dd. 02.05.2011 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, die desalniettemin negatief werd afgesloten door het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag documenten voorlegde in verband met bloedwraak. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat vrouw hem zou zijn komen vervoegen. Overwegende dat dit behoort tot de privé sfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren om dat de ouders van zijn vrouw tegen de verhuizing van zijn vrouw naar België geweest zouden zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden (hierna: het koninklijk besluit van 8 januari 2012). Tevens voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt in essentie dat noch de staatssecretaris noch de gemachtigde bevoegd is om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.2 Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 voorziet duidelijk dat mevrouw M. De Block wordt benoemd tot *“Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie”*. Uit dit benoemingsbesluit en de titel die haar wordt toegekend blijkt dat zij het regeringslid is dat onder meer bevoegd is voor Asiel en Migratie en het kan niet ter discussie gesteld worden dat *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* (cf. artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 1.1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) onder het begrip Asiel en Migratie valt.

Verzoeker merkt terecht op dat in artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie onder andere ook de voogdij heeft over de

Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, laat deze bepaling echter geenszins toe de bevoegdheid van voormelde staatssecretaris om beslissingen te nemen inzake de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in vraag te stellen. Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van bepaalde artikelen uit het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Er wordt slechts geduid dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris *“de voogdij”* heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. De Raad van State heeft hierdoor evenwel niet aangegeven dat voormelde staatssecretaris deze bevoegdheid niet zou hebben.

Voorts moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat deze bepaling voorziet dat de minister *c.q.* de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer een vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door mevrouw R.M, attaché bij de *“Algemene Directie Vreemdelingenzaken”*. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 51/8, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.2.1.

Het is niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is dan ook een manifeste schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt:

Art. 57/6

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden

zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vreemdelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen. "

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich derhalve niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hierover uitspraken doen.

4.2.2.

De verzoeker heeft evident ernstige redenen om bescherming aan te vragen.

De verzoeker vreest zijn schoonfamilie omwille van onderstaande redenen:

- De schoonfamilie van de verzoeker zijn nooit voorstander geweest van de relatie tussen verzoeker en zijn partner, mevrouw J. S. (O.V. ...).

- Teneinde te voorkomen uitgehuwelijkt te worden aan een andere man en uit vrees gedood te worden door haar ooms langs vaderskant, is mevrouw J. S. recent naar België is afgereisd en heeft zij op datum van 24/08/2012 een asielaanvraag ingediend.

De verzoeker vreest bijgevolg op heden voor represailles van zijn schoonfamilie, aangezien zijn partner hem in België is vervoegd.

4.2.3.

Zoals reeds opgemerkt heeft de partner van de verzoeker, mevrouw J. S., op datum van 24/08/2012 asiel aangevraagd.

De asielaanvraag van mevrouw J. S. werd doorgestuurd naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

De nieuwe elementen die de verzoeker inroep teneinde zijn tweede asielaanvraag te staven, hangen samen met de asielmotieven van mevrouw J. S..

De asielaanvraag van mevrouw J. S. werd doorgestuurd naar het Commissariaat-Generaal, doch de Dienst Vreemdelingenzaken wijst zelf de hernieuwde asielaanvraag van de verzoeker af, hoewel de asielmotieven van de verzoeker nauw samenhangen met de asielmotieven van zijn partner, mevrouw J. S. én de verzoeker de nieuwe feiten nog niet eerder heeft kunnen aanhalen tijdens zijn eerste asielprocedure.

4.2.4.

Er is bijgevolg een manifeste schending van het art. 51 / 8 Vreemdelingenwet, dat hieronder weergegeven wordt:

Art. 51/8

{De Minister, of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3,

of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

Het komt bijgevolg niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om uitspraak te doen over de nieuwe elementen van de verzoeker.

Inderdaad, het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico.

Het betreft wel degelijk nieuwe relevante gegevens met betrekking tot de situatie van de verzoeker in het kader van een onderzoek naar de nood aan vluchtelingenbescherming.

4.2.4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt onterecht dat 'betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen'.

Het nieuwe element, het gegeven dat de partner van de verzoeker naar België is afgereisd en alhier een asielaanvraag heeft ingediend en de daaruit voortvloeiende vrees van de verzoeker voor zijn schoonfamilie, is ontegensprekelijk een nieuw element die zich heeft voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure van de verzoeker.

De asielaanvraag van mevrouw J. S. dateert van 24/08/2012, haar dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal op datum van 29/08/2012.

4.2.4.2.

Gelet op de samenhang van de asielmotieven van de verzoeker en mevrouw J. S., is het opportuun dat beide asielaanvragen op een gelijke manier worden beoordeeld.

4.2.4.3.

Met het oog op het vermijden van tegenstrijdige beslissingen, had de Dienst Vreemdelingenzaken de tweede asielaanvraag van de verzoeker moeten doorsturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, opdat zijn tweede asielaanvraag samen met de asielaanvraag van mevrouw J. S. zou kunnen worden beoordeeld.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft onvoldoende rekening gehouden met de samenhang tussen de twee asielaanvragen.

In de bestreden beslissing wordt dit evenmin in overweging genomen

4.3.

Er is bijgevolg geen afdoende motivering.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.4 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt ingegaan op verzoekers verklaring dat hij vreest voor de ouders van zijn partner, nu zijn partner, tegen de wil van de ouders van zijn partner, naar België is gekomen om hem te vervoegen. Verwerende partij motiveert dat het feit dat zijn partner hem is komen vervoegen, behoort tot de privésfeer van verzoeker en valt aldus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Waar verzoeker vreest voor de ouders van zijn partner blijft de verklaring beperkt tot een loutere bewering aangezien verzoeker deze bewering niet kan staven. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op

welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker wijst op zijn vrees voor “*represailles*” van zijn ‘schoonfamilie’. Op 24 augustus 2012 heeft zijn partner eveneens een asielaanvraag ingediend die thans wordt onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zo stelt verzoeker. De nieuwe elementen die verzoeker thans inroept, hangen samen met de asielmotieven van zijn partner. Verzoeker betoogt aldus dat gelet op de samenhang van zijn asielmotieven en die van zijn partner het opportuun is dat beide asielaanvragen op een gelijke manier worden behandeld.

Uit de derde van voormelde cumulatieve voorwaarden volgt evenwel dat de nieuwe gegevens relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat het niet aan verweerder toekomt om uitspraak te doen over het nieuwe gegeven dat zijn partner hem is komen vervoegen, wijst de Raad er op dat artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of “*ernstige aanwijzingen*” van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Door de relevantie van de nieuwe elementen te onderzoeken, maakte verweerder zich dan ook geenszins schuldig aan bevoegdheidsoverschrijding. Verweerder oordeelt dat het nieuwe gegeven, met name verzoekers vrees voor represailles van zijn schoonouders omdat zijn partner hem is komen vervoegen, niet relevant is, nu dit nieuwe element behoort tot de privésfeer enerzijds en verzoekers verklaring beperkt blijft tot een loutere bewering en niet wordt gestaafd met een begin van bewijs, anderzijds. Het is niet omdat de asielaanvraag van verzoekers partner is doorgestuurd naar de commissaris-generaal en ten gronde wordt onderzocht dat de herhaalde asielaanvraag van verzoeker niet meer dient te voldoen aan de cumulatieve voorwaarden bepaald in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Evenmin verplicht het onderzoek van de asielaanvraag van zijn partner door de commissaris-generaal, de verweerder tot het doorsturen van het dossier van verzoeker naar de commissaris-generaal. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verweerder niet kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat de verklaring die behoort tot de privésfeer van verzoeker en beperkt is tot een loutere bewering geen ernstige aanwijzingen bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In dit verband moet worden benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is om een loutere verklaring waarvan niet blijkt dat deze enige grond heeft niet te beschouwen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet is niet aangetoond. Enige bevoegdheidsoverschrijding blijkt evenmin.

De bestreden beslissing is genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij de toepassing van deze wetsbepaling zijn bevoegdheid heeft overschreden of is overgegaan tot een incorrecte toepassing hiervan. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de bevoegdheden van de commissaris-generaal vermeldt. In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om aan te voeren dat verweerder de hem in artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft overschreden, kan de Raad enkel vaststellen dat – in tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangeeft – verweerder zich in de bestreden beslissing geenszins heeft uitgesproken over de vraag of verzoeker al dan niet gerechtigd is op een vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus. Hij is enkel nagegaan of verzoeker nieuwe gegevens aanbracht in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hiertoe wordt verder verwezen naar voorgaande bespreking.

Zoals reeds aangehaald, wordt in de bestreden beslissing geen standpunt ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt enkel vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Bijgevolg kan evenmin een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker tevens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken verder enkel van toepassing op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN